

TÚŽIL JEŽIŠ SPASIŤ SA?

mať Kristovo zmysľania – k samým základom – Ježišova mentalita – a čo my? – takže v praxi – pozor na úlety!

Keď ste si prečítali nadpis dnešnej úvahy, isto ste si v duchu povedali: Čo je to za hlúposť? Spásu potrebujú hriešnici! Tí potrebujú od Boha získať odpustenie a zachrániť sa pred Peklom! Ale Ježiš? Veď On bol bez hriechu! Boží Syn. Nepotreboval odpustenie ani záchranu. Ba nepotreboval túžiť ani po zbožštení sa a usilovať oň, veď je Bohom od večnosti a naveky! Samozrejme, že Ježiš netúžil po spásu pre seba, lebo nič také nepotreboval!

A tu sa začíname dostávať k tomu naozaj zaujímavému! Biblia nás totiž vyzýva: „Zmysľajte tak ako Kristus Ježiš!“ (Flp 2,5 SSV). A inde: „Oblečte si Pána Ježiša Krista; a o telo sa nestarajte podľa jeho žiadostí!“ (Rim 13,14 SSV). A do tretice: „Kto hovorí, že ostáva v ňom, má aj sám žiť, ako žil on!“ (1 Jn 2,6 SSV). Byť kresťanom – a teda spaseným človekom – znamená obliecť si Krista, stať sa Kristom, žiť a konať ako Kristus a teda aj nevyhnutne mať Kristovo zmysľanie. To vieme.

Bežne si pod tým predstavíme niečo ako „mať Kristove postoje“ napríklad ohľadom odpúšťania, lásky k nepriateľom, ohlasovania Evanjelia,... a pod.

Lenže toto je už len niečo ako obal, šupka, povrch. Tieto Ježišove postoje a túžby totiž z niečoho vyrastajú. A to, z čoho vyrastajú, je odpoveď, ktorú si Ježiš sám pred sebou dával na najzákladnejšie otázky ľudského bytia: KTO SOM? ODKIAL PRICHÁDZAM? KAM SMERUJEM? ČO CHCEM? A z nich potom vyrastali Jeho postoje a samotný život ktorý žil a skutky, ktoré konal. Ako teda Ježiš odpovedal na tieto otázky?

Ježišovo „KTO SOM?“

Ježiš hovorí Židom „Prečo vy hovoríte tomu, ktorého Otec posvätil a poslal na svet: „Rúhaš sa“ za to, že som povedal: Som Boží Syn?“ (Jn 10,36 SSV), a inde sám slávnostne dosvedčuje túto svoju identitu: „Veľkňaz mu povedal: „Zaprisahám ťa na živého Boha, aby si nám povedal, či si Mesiáš, Boží Syn.“⁶⁴ Ježiš mu odvetil: „Sám si to povedal. Ale hovorím vám: Odteraz uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch.““ (Mt 26,63-64 SSV). A tieto slová nemyslel nijako obrazne, či symbolicky, ale úplne a doslova, ako dosvedčuje sám evanjelista Ján: „Boha nazýval svojím Otcom a robil sa rovným Bohu“ (Jn 5,18 SSV).

Ježiš od večnosti JE Synom Boha. Nepotrebuje po tom túžiť, zápasíť o to, prosíť, usilovať, nič... Má to, JE tým. Nezvratne, neodňateľne, naveky. Nikto a nič Ho nemôže nijakým spôsobom o to obráť, ani Mu zabrániť byť tým, čím už je.

Ježišovo „ODKIAL PRICHÁDZAM?“

„Vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta.“ (Jn 8,23 SSV). Ježišov domov je Nebo, tam, kde je Otec. Tu, na zemi, je len cudzinec: „ja nie som zo sveta“ (Jn 17,14.16 SSV). Svet nad Ním nemá žiadnu moc: „Prichádza knieža sveta. Nado mnou nemá nijakú moc“ (Jn 14,30 SSV). Akú by aj mohol mať? Ježiš je Boží Syn – a Diabol ani svet ho o to nijako nemôžu obráť. Jeho nádherným domovom je Nebo, kde žije Jeho Otec a Jeho druh, Duch Svätý – a tam Diabol ani svet nijako nedosiahnu. Tu na zemi je na „služobnej ceste“. Svet

ho môže zabiť – ale či mu tým len neotvorí bránu naspäť, domov, z vyhnanstva do vlasti, z cudziny do domoviny? A ani to svet nemôže urobiť bez toho, aby to Jeho Otec schválil a prv, než by to Otec dovolil, pretože ako hovorí o učeníkoch, ale platí to rovnako aj o ňom samotnom „Môj Otec ... je väčší od všetkých a nik ich nemôže Otcovi vytrhnúť z ruky“ (Jn 10,29 SSV). Svet a Diabol nedosiahnu na Nebo, ale Boh na zem dosahuje a Jeho moc tu nie je o nič menšia, než na Nebi. Takže, čoho by sa mal Ježiš báť? Nikto Mu nemôže nič, len to a toľko, koľko Jeho milujúci Otec dovolí. O čo by sa mal strachovať? Veď tu nič nemá, len tadiaľto cestuje, doma je v Nebi. Celý-celučičký pozemský svet Mu môže z tohto pohľadu byť srdečne ukradnutý!

Ježišovo „KAM SMERUJEM?“

„Počuli ste, že som vám povedal: Odchádzam a prídem k vám. Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že idem k Otcovi, lebo Otec je väčší ako ja.“ (Jn 14,28 SSV). Ježišov „životný osud“ je úplne jasný. Smeruje domov, do milovanej vlasti v Nebi, k milovanému Otcovi. A ani toto nie je nič, o čo by musel nejakú usilovať, či najprv si to nejakú zaslúžiť, či niečo podobné. Je to pre Neho tak samozrejماً vec, ako keď vy odídete z domu do samoobsluhy na nákup a potom sa úplne samozrejme, až *bezmysľienkovite* vrátite späť domov. Ani na okamih vás neprepadne nejaká túžba podobná strachu ľudí zo smrti a odchodu z tohto sveta: „Ja ešte nechcem, ešte ma nechajte v samoobsluhe!!!“, či strach „Príjmu ma doma? Existuje vôbec nejaký môj domov?“ a pod.

Ježišovo „ČO CHCEM?“

No a teraz prichádzame k tomu najzaujímavejšiemu: Čo vlastne teda Ježiš na zemi robil? O čo Mu išlo? A čo Ho poháňalo a motivovalo?

Pre odpoveď na túto otázku musíme začať na samom konci Biblie: „Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli a ani mora už niet.“² A videl som, ako z neba od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, vystrojené ako nevesta, ozdobená pre svojho ženicha.³ A počul som mohutný hlas od trónu hovoriť: „Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľudom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi.“⁴ Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku, ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo.“⁵ A ten, čo sedel na tróne, povedal: „Hľa, všetko robím nové.““ (Zjv 21,1-5 SSV). Boh na ničom pracuje. Niečo tvorí. Vytvára „nové nebo a novú zem“. A, ako hovorí Ježiš: „Môj Otec pracuje doteraz, aj ja pracujem.“ (Jn 5,17 SSV). Táto práca prebieha tu a teraz. A Ježiš je jej súčasťou. Alebo povedané v termínoch tohto sveta: Boh-Otec má spolu so Synom a Duchom „rodinnú firmu“, v ktorej buduje monumentálne dielo novej zeme a nového neba, dokonalé a pre večnosť určené dielo, ktorého je súčasťou nebo a zem iba maketou, tieňom, demo-verziou,... (porov. úvaha 389). Ježiš je Jeho Syn. Je teda len samozrejme, že Otcova firma je aj Jeho firmou, je to spoločný rodinný podnik. Je takisto len samozrejme, že v nej aj On pracuje spolu so svojím Otcom. Čo iné by sme nakoniec očakávali, že? To je aj dôvod Jeho príchodu tu, na zem: „Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokončiť jeho dielo.“ (Jn 4,34 SSV). Ježiš prišiel

na zem vykonať „úkony“, ako sa to dnes hovorí, potrebné preto, aby dielo ich rodinnej firmy mohlo ďalej napredovať. A keď ich vykoná, tak povie: „*Ja som ťa oslávil na zemi: dokončil som dielo, ktoré si mi dal vykonať.*“ (Jn 17,4 SSV). Ježišovo dielo je súčasne oslavou Otca, pretože vďaka nemu priamo tu, uprostred nepriateľského sveta (Jn 15,18), priamo jeho kniežatú, Diablove pod nosom (Lk 4,6) začne rásť Nebeské Kráľovstvo, Božie Dielo a ani všetky brány Temnoty ho už nikdy a nijako nevyvrátia (Mt 16,18). Tomu sa hovorí skutočný „husársky kúsok“: priamo pred nosom Diabla a napriek všetkej jeho zlosti a nenávisti vnieš do sveta Svetlo, Krásu, Vznešenosť, Svätosť a Nádheru Neba a dokonca voviesť do nej ľudí, obyčajných ľudí, smrteľníkov, o ktorých si Diabol myslel, že ich má navždy v hrsti – a hľa, už nemá, unikajú mu medzi prsty a vstupujú do Slávy, o ktorú on samého seba už dávno a nezvratne pripravil! Tomu sa teda naozaj povie „osláviť Otca!“ Parádny kúsok Otca a Syna i Ducha, spoločné dielo v spoločnom rodinnom podniku a v spoločnom diele Kráľovstva!

PREČO TO JEŽIŠ ROBÍ?

Pretože je to Jeho dielo? Jeho firma? Rodinný „džob“? Ale hlavne preto, že tým môže osláviť Otca: „*Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a stanete sa mojimi učeníkmi.*“ (Jn 15,8 SSV) – a až by sme dodali: „...tu, na svete, Diablove pod nosom a jemu na truch a na zlosť... a to všetko pritom ako obyčajní ľudia, ešte donedávna jeho obeť a otroci...! No nie je ten môj Otec úžasný?“

A súčasne aj Otec oslavuje svojho Syna pred celým svetom: Slovné: „*Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie*“ (Mk 1,11 SSV) pri krste v Jordáne, potom druhý raz na Hore Premenenia, kde Syn aj Otec v symbole žiariaceho svetla odhaľujú svoju slávu a vznešenosť: „*Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie; počúvajte ho.*“ (Mt 17,5 SSV) a nakoniec úplne jedinečne a veľkolepo pri samotnom vzkriesení: „*Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jakuba, Boh našich otcov, oslávil svojho Služobníka Ježiša*“ (Sk 3,13 SSV). A, samozrejme, nehovoriac o znameniach a zázrakoch, ktoré Syn v Otcovom Mene a s Jeho autoritou konal na zemi a o samotnom Diele, ktoré tu konal: „*Ja mám väčšie svedectvo, ako je Jánovo: skutky, ktoré mi dal vykonať Otec. Tieto skutky, ktoré konám, svedčia o mne, že ma poslal Otec*“ (Jn 5,36 SSV).

Takže, prečo Ježiš koná to, čo koná? Lebo je to Jeho Dielo, Jeho vlastné. Záleží Mu na ňom – rovnako kvôli sebe, ako kvôli Otcovi. A súčasne robí to, čo robí preto, aby sa ukázal ako dobrý Syn svojho Otca a aby tak v ňom a cez Neho bol oslávený Otec. A pretože Otec Ho miluje, tak Jeho „odmenou“ je radosť Otca, prejavujúca sa v tom, že Ježiša, svojho Syna, s radosťou oslavuje, vyvyšuje, chváli a oceňuje pred celým Stvorenstvom.

A ČO MY?

No a teraz otázka: Môžeme mať my, ľudia, podobné zmýšľanie ako Ježiš? Pozerať sa na seba týmto spôsobom?

Sme obyčajní ľudia a navyše hriešnici. To prvé by problémom nebolo, veď počas svojho života na zemi aj sám Ježiš „*vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka*“ (Flp 2,7 SSV), pretože sa tým človekom aj skutočne stal: „*A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami*“ (Jn 1,14 SSV). Právom teda aj On sám seba tituluje ako „*Syna človeka*“ (Jn 6,62 SSV). Ale čo ten hriech? Ten predsa spôsobuje, že na rozdiel od Ježiša, my ešte len musíme usilovať o spásu, o záchranu, o to, aby sme vôbec získali odpustenie hriechov a získali nejako spásu a záchranu v Nebi! Alebo nie? Môžeme si vari my, ľudia, dovoliť pozeráť na veci tak, ako Ježiš? Nebolo by to nerozumné, áno, až bláznivé?

A práve tu prichádzame k tomu hlavnému. Ježiš totiž hovorí, že v tomto nie je žiaden problém. Počujte, čo hovorí v Duchu Svätom Písmo: „*Tým, ktorí ho prijali, dal [Ježiš] moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno, ¹³ čo sa nenarodili ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha.*“ (Jn 1,12-13 SSV). Všimli ste si ten minulý čas? A to nie je výnimka! Počujte samého Ježiša: „*Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepôjde na súd, ale prešiel zo smrti do života.*“ (Jn 5,24 SSV). Žiaden prísľub niečoho budúceho, ale niečo, čo je už tu a teraz. Do tretice to vysvetľuje Ján: „*voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme*“ (1 Jn 3,1 SSV). Áno, už tu a teraz. Boh nám dal „*Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: "Abba, Otče!"*“ ¹⁶ *Sám Duch spolu s našim duchom dosvedčuje, že sme Božie deti.*“ (Rim 8,15-16 SSV). Tak, tak, už teraz. A „*ak sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia*“ (Rim 8,17 SSV). Bohu sa totiž zapáčilo byť našim Otcom, ako hovorí Ježiš, že odteraz „*len jeden je váš Otec, ten nebeský.*“ (Mt 23,9 SSV). „*Je*“, nie „*raz možno bude...*“! A pretože sa, ako o nás hovorí Ježiš, „*vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo*“ (Lk 12,32 SSV) – tak potom platí, že už teraz a tu „*naša vlasť je v nebi*“ (Flp 3,20 SSV).

Takže si to zhrňte: Sme ľudia? Aj Ježiš je! Je On Synom Boha? Aj my sme! Je Jeho domovom Nebo? Aj našim je! Je On dedičom všetkého, čo Boh má a čím Boh je? Aj my sme! Je Ježiš naplnený Duchom Svätým, Pomazaným? Aj my sme, ako svedčí Písmo: „*že ostávame v ňom a on v nás, poznávame podľa toho, že nám dal zo svojho Ducha*“ (1 Jn 4,13 SSV). Má toto Ježiš všetko už darované a nemusel sa o to nijako ešte len usilovať, či zápasit? Ale rovnako aj my máme a rovnako ani my nemusíme! Všimli ste si to? Boh nás „*vmanévroval*“ do úplne rovnakej situácie, v akej bol Jeho Syn Ježiš Kristus! Čo sa Boha týka, niet medzi nami a Kristom rozdielu, ako veľmi dobre pochopili už raní kresťania: „*Nielenže ste sa stali kresťanmi, ale samým Kristom. ... Stojte v úžase a radujte sa, stali ste sa Kristom!*“ (sv. Augustín), – a, všimnime si, zase hovorí nie „*stanete sa, raz, možno...*“ ale „*stali ste sa!*“ – a konkrétne to potom znamená, že „*Účasťou v Bohu sa človek stáva milosťou tým, čím je Kristus svojou prirodzenosťou*“ (Sv. Ján Damascénsky). A ako dosvedčuje aj Katechizmus: „*Celé Kristovo bohatstvo „je určené každému človekovi a pre každého je dobrom*““ (KKC 519).

Čo teda Písmo hovorí? Že hriech už nie je žiadnym problémom, veď „*v Kristovi Boh zmiernil svet(!) so sebou a nepočítal ľuďom ich hriechy*“ (2 Kor 5,19 SSV) a namiesto toho v Kristovi „*zostúpil z neba a dáva svet(!) život*“ (Jn 6,33 SSV) – a toto všetko sa už udialo, je to už prítomná realita, už tu a teraz! A podstatou toho života je to, že nám dáva – áno, taktiež už tu a teraz! – všetko to, čo má a čím je Jeho Jednorodný Syn Ježiš Kristus! Z OTCOVEJ MILOSTI SME TEDA V ÚPLNE ROVNAKEJ SITUÁCII A POSTAVENÍ, AKO SYN JEŽIŠ KRISTUS, ktorý tak je vzhľadom na nás „*prvorodený medzi mnohými bratmi*“ (Rim 8,29 SSV)!

ČO TO ZNAMENÁ DO PRAXE?

„*Bez viery je ... nemožné páčiť sa Bohu. Lebo kto prichádza k Bohu, musí veriť...*“ (Hebr 11,6 SSV). „*Ale toto je napísané, aby ste verili, že Ježiš je Mesiáš, Boží Syn, a aby ste vierou mali život v jeho mene*“ (Jn 20,31 SSV), píše pre zmenu Ján. A do tretice Pavol: „*Ale teraz sa zjavila Božia spravodlivosť bez zákona a dosvedčujú ju Zákon i Proroci: ²² Božia spravodlivosť skrze vieru v Ježiša Krista pre všetkých, čo veria. Lebo niet rozdielu: ²³ veď všetci zhršili a chýba im Božia sláva; ²⁴ ale sú ospravedlnení zadarmo jeho milosťou, vykúpením v Kristovi Ježišovi.*“ (Rim 3,21-24 SSV).

Nie je možné spať sa bez viery, pretože tento Boží dar

synovstva sa dá prijať *jedine vierou*. Tak to bolo aj u Ježiša: ako človek, vo všetkom nám podobný, musel proste *veriť*, že naozaj synom Boha je. A potom sa musel k tejto svojej identite aj naozaj prihlásiť, naozaj ním *byť*! Preto sa jedného dňa vydal za Jánom k Jordánu a opustil svoju stolársku dielňu, kde (podľa svedectiev otcov) roky vyrábala nábytok a pluhy pre svojich spoluobčanov. Urobil to len a jedine preto, že pevne veril, že nie je stolár, ale Syn Boha a Jeho biznisom nie sú stoly a pluhy, ale spasenie sveta a prinesenie Jeho a Otcovho Kráľovstva na zem. Preto ten krst ako začiatok Jeho práce na tomto diele. A Otec, plný radosti, dosvedčuje: „*Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie*“ (Mk 1,11 SSV) a sám Duch na ňom s radosťou spočíva.

Úplne rovnakým spôsobom môžeme a musíme prijať Boží Dar aj my. A prijať ho musíme – lebo ak ho neprijmeme, tak ostane mimo nás: darovaný, istý,... ale z našej strany neprijatý a odmietnutý. Preto tá nutnosť viery. Preto Pavol píše: „*človek nie je ospravedlnený zo skutkov podľa zákona, ale iba skrze vieru v Ježiša Krista. Aj my sme uverili v Krista Ježiša, aby sme boli ospravedlnení z viery v Krista, a nie zo skutkov podľa zákona, lebo zo skutkov podľa zákona nebude ospravedlnený nijaký človek*“ (Gal 2,16 SSV). Inými slovami: je fajn, ak dodržiavate Desatoro, plníte si náboženské povinnosti, chodíte do kostola a veľa sa modlíte, čítate Bibliu a vôbec, dodržiavate prikázania a tak. Ste teda zbožní a dobrí ľudia. Ale kým neuveríte, že z Božej moci a milosti ste niečo omnoho viac – „*Božie deti ... Boží dedičia a Kristovi spoludedičia*“ (Rim 8,16n SSV) – tak ste stále len ľudia, pozemskí... nezbožštení... a teda nespasení. Musíme uveriť a touto vierou prijať túto novú identitu, úplne s ňou zrást', stotožniť sa s ňou, stať sa ňou, alebo, ako to vystihuje Pavol: „*Máte odložiť starého človeka s predošlým spôsobom života, ktorý sa ženie za klamnými žiadostami do skazy,* ²³ *a obnovovať sa duchovne premenou zmysľania,* ²⁴ *obliecť si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha*“ (Ef 4,22-24 SSV). A na to, aby sa tak stalo, musíme uveriť naozaj celým svojim bytím, v hebrejskej terminológii „celým srdcom“: „*Lebo srdcom veríme na spravodlivosť a ústami vyznávame na spásu*“ (Rim 10,10 SSV).

No a potom... potom sa môžete vrátiť na samý začiatok tejto dnešnej úvahy a ešte raz si prečítať, ako Ježiš zmysľal sám o sebe, o tom, kým je, odkiaľ prichádza, kam smeruje a o čo Mu ide,... – pretože ODTERAZ JE TO UŽ AJ VÁŠ POSTOJ, Vaše myslenie, Váš pohľad na samých seba, pretože ste uverili, že v okamihu pokrstenia ste sa STALI KRISTOM! Ste ako On, ste On!

A je len vedľajší dôsledok, že táto viera, toto presvedčenie, sa potom úplne prirodzene a samozrejme prejaví v tom, že zrazu aj navonok, spontánne a sami od seba, začneme žiť a konať to čo Ježiš, smerovať za tým istým, za čím išiel Ježiš, zmysľať rovnako ako Ježiš a túžiť po tom istom, po čom Ježiš a pod. Bez viery by sa to nedalo, bola by to desivá drina – veď by to znamenalo konať v rozpore s našim najvnútornejším presvedčením! – a keby sa nám to aj akosi podarilo, len by sme zo seba urobili *pokrytco*: hercov, ktorí sa navonok tvária ako Ježiš, ale vnútri takí nie sú. Ale ak sme vierou prijali identitu synov a dcér Boha, potom je pre nás úplne samozrejmé, že tak aj žijeme a konáme a bolo by nám čudné nežiť a nekonať tak. Presne podľa slov Jána: „*Jeho prikázania nie sú ťažké.* ⁴ *Veď všetko, čo sa narodilo z Boha, premáha svet. A tým víťazstvom, ktoré premohlo svet, je naša viera*“ (1 Jn 5,3-4 SSV). Preto na jednej strane ani nemá zmyslu, aby nám Boh niečo zvonku nariadil, ale na druhej strane to už ani vôbec nie je potrebné. Aj preto Ježiš „*zrušil zákon prikázaní, spočívajúci v nariadeniach*“ (Ef 2,15 SSV). Práve táto ľahkosť a samozrejmosť v žítí a konaní podľa Krista je dôkazom evanjeliovej viery. Ak by tieto skutky chýbali, znamenalo by to, že je aj sama viera mŕtva,

neskutočná (Jak 2,26). A, naopak, tam, kde táto ľahkosť konania a života podľa Krista je, je to dôkaz nášho znovuzrodenia na synov a dcéry Boha: „*Hľa, prídem čoskoro a moja odplata so mnou; odmením každého podľa jeho skutkov*“ (Zjv 22,12 SSV), v gr. *tu ergu*, pričom *ergon* znamená dielo, niečo, čo počas svojho života konáme, čomu slúžime, čo budujeme, jednoducho to celoživotné dielo, ktoré sme svojim životom a konaním vytvorili a ktoré neomylné odráža naše chápanie seba a svojho miesta vo svete a voči Bohu, naše túžby, našu lásku, naše priority a teda hlavne našu vieru! Ak teda veríme v Krista a vierou sme prijali novú identitu synov a dcér Boha, potom je úplne automaticky aj náš *ergon* totožný s tým Kristovým a vydáva o nás jasné svedectvo ako o Božích deťoch!

A keď tak robíme, sám Otec s radosťou aj u nás potvrdí to, že naozaj sme Jeho deti. A urobí to rovnako, ako u svojho Syna Ježiša: darom Ducha Svätého, opravdivého Ducha Svätého, nielen Jeho darov a chariziem, tie boli aj v SZ, ale darom Ducha samotného, ako hovorí Písmo, že „*ešte nebolo Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený*“ (Jn 7,39 SSV), ale po Jeho zmŕtvychvstání, keď sa nám naplno otvorila brána k synovstvu, to „*že ostávame v ňom a on v nás, poznávame podľa toho, že nám dal zo svojho Ducha*“ (1 Jn 4,13 SSV).

POZOR NA ÚLETY

Keď Martin Luther vyhlásil, že človek je spasený *iba vierou*, nepovedal nič nové. Cirkev pred ním to vyznávala už 1600 rokov. Luther ale fatálne nepochopil podstatu spasenia. Namiesto Božieho synovstva, dokonalej jednoty lásky s Bohom a zbožštenia sa pre neho spasenie rovnalo sa záchrana od Božích trestov. V tomto jeho svete Ježiš Kristus je niečo ako dokonalejší advokát, ktorý svojou Krvou paušálne zaplatil za všetky naše hriechy. Viera je potom akt, ktorým vyznávame Ježiša Krista ako záchrancu mňa osobne pred trestami za moje hriechy. Touto vierou akoby som si „*najal*“ Krista, aby ma pri súde pred Otcem obhajoval. A keď som tak urobil, som spasený človek. Už nezáleží, koľko hriechov porobím a ako budem žiť, pretože nech by ich bolo koľkokol'vek, Ježiš ma z nich na súde „*vyseká*“ a ja od Boha dostanem oslobodzujúci rozsudok. V tomto zmysle môžeme chápať Lutherove slová: „*Buď hriešnik a smelo hreš, ale ešte smelšie ver a raduj sa v Kristovi*“ a „*Kresťanstvo nie je nič iné ako ustavičný cvik v citení toho, že nemáš hriechu, hoci hrešíš, že však tvoje hriechy sú prehodené na Krista*“. Iste, bolo by pekné a slušné snažiť sa byť dobrým a zbožným človekom, hrešiť čo najmenej, ale či ním budem, alebo nie, v konečnom dôsledku na tom nezáleží. Aj tak som spasený, lebo som uveril v Ježiša, On je môj advokát-Spasiteľ-záchranca a On ma zo všetkého nakoniec aj tak „*vyseká*“.

Výsledkom je, že človek vlastne ďalej ostáva (veľmi paradoxne!) na rovine *zákona* – a aj to len v tom lepšom prípade. Stále je pozemským, len sa snaží dodržiavať prikazy, ktoré číta v Písme – chodiť na služby Božie, čítať Bibliu, modliť sa,... – aj keď sa mu to veľmi nedarí (z čoho si ale, ako sme spoznali vyššie, ťažkú hlavu nerobí) a spolieha sa, že Boh ho bude žehnať a pomáhať mu prežiť čo najlepšie jeho pozemský život. Extrémnym vyústením toho je tzv. *evanjelium prosperity*, ktoré doslova vedie ľudí k tomu, aby boli pozemskí, ostávali pozemskí, ba stávali sa ešte viac pozemskejšími! Vskutku imponantná ukážka Diabloveho diela a jeho taktiky „*ak to nemôžeš zničiť, alebo zastaviť, pokrúť to!*“

Druhým úletom je ten, s ktorým sa niekedy (často) stretáme zase v katolíckej časti kresťanského spektra. Všeobecne medzi bežnými katolikmi jestvuje povedomie, že pre spásu je potrebné „*niečo urobiť*“. Ale pretože mnohí vôbec nechápu, o čo vlastne ide, tak zase ostávajú na tej istej rovine *zákona*, ako ich bratia protestanti: chodím do kostola, dodržiavame Desatoro,

modlím sa, postím sa, spovedám sa,... A prečo je to vlastne potrebné? No predsa preto, aby som si *zaslúžil spásu*. V tomto ponímaní spása nie je istá. Boh ju ešte nedaroval svetu. Ešte nezmieril svet so sebou. Ešte si to len musíme nejako zaslúžiť. Celé naše myslenie sa tak sústreďuje na to, aby sme sa nejako spasili. Aby nás už len ten Pán Boh na súde nejako neodsúdil, ale nejako sa nad nami zmiloval. Nie, nemáme Kristove postoje, ani Jeho zmysľanie, ani Jeho identitu. Ako by sme aj mohli? On je predsa svätý Syn Boha – a my sme len úbohí, slabí, krehkí hriešnici, ktorí môžu len dúfať v Božie prehojné milosrdenstvo a nejako sa usilovať uniknúť pred strašným trestom, ktorý nad nami stále visí v podobe Božieho Hnevu. A tak sa – na rozdiel od Krista – celý náš život, myslenie, snaženie,... sústreďuje na to, aby sme sa ešte len spasili a zachránili. A aj to len v tom lepšom prípade, keď sme takí tí „horlivejší“... Predstava, že by sme, slovami Augustína, mohli a mali *byť Kristom*, nám pripadá ako desné, strašlivé rúhanie!

Aj toto je imponantný príklad toho, ako sa Diabol snaží pokrútiť Evanjelium, len aby sme vierou neprijali Boží Dar, Božie synovstvo – a tak neunikli z jeho temných párov!

Nenechajme sa preto Diablom obľnúť! Držme sa pevne Božieho Slova, slova Ježiša Krista! Majme odvahu uveriť a vierou sa znovuzrodiť tým jediným spôsobom: že totiž úplnou premenou myslenia prijmemo pre nás úplne novú identitu synov a dcér Boha a teda sa tak úplne, vo všetkom a do dôsledkov *staneme Kristom!*

Amen!

Váš Inky